

Stat, men endogfaa for Embedsmændene; i Førstningen var man meget i Vildere de dermed, faa at man ubertiden sendte Noget til Filiation, som skulde til Amtstuen, og omvendt. Filiation har f. Ex. Alt, hvad der vedkommer Amtsreparationssjønnsfonden, og Amtstuen Alt, hvad der vedkommer Fattigkassen og naturligvis Statskassen; men det er ikke Alle, som ere saaledes inde i Forholdene, at de vide, om disse forskjellige Kasser høre hjemme enten det ene eller det andet Sted. Jeg tror, at selv affet fra de andre Ulemper ved den hele Ordning, faa er denne Ulempe ikke faa ganste ringe hverken for Beboerne eller for Embedsmændene, og det, som vi navnlig skulle tage Hensyn til, er jo Beboernes Liv. Forjaavildt den ærede Taler mente, at det var værst for Staten, for Administrationen, faa bliver det dog virkelig nærmest vedkommende Ministers Sag at se at ordne Forholdene paa en saadan Maade, at de paagjældende Embedsmænd og Statsstyrelsen i det Hele taget kan søle sig tilfreds dermed; vi maa paataale dette Spørgsmaal for Beboernes Skyld. At den hele Ordning med Filiationerne er — som jeg erindrer, at et æret Medlem forrige Gang kaldte det — et Omførselsdepartement, maa vistnok anses for at være givet, og det endog et Omførselsdepartement af den allerubeligste Slags, thi i Stedet for at simplificere hele Forretningssgangen, gjør man den dobbelt, og at medvirke til at etablere et saadant Forhold alene af Hensyn til en ganste ubetydelig Besparelse paa hvert af disse Embeder, forekommer det mig ikke, at der er Anledning til. Iøvrigt skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Sagens Enkeltheder.

Krieger: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, har aabenbart Ret i, at der ikke er nogensomhelst Vanskelighed i, naar Lovgivningsmagtens tre Faktorer ere enige derom, da at give en lille Lov, som siger, at den Amtstue, om hvis Nedlæggelse der er Spørgsmaal, skal vedblive at bestaa. Den Negation, som ligger deri, at den paagjældende Amtstue ikke skal opheves, er let at udtrykke ved en positiv Bestemmelse om, at den skal vedblive at bestaa. Vanskeligheden er ikke formel, men ligger i at tilvejebringe en Overenskomst mellem Lovgivningsmagtens tre Faktorer om en saadan Opretholdelse af en Amtstue. Derimod tror jeg, at det ærede Medlem, hvis det ikke var en Fortalelse fra hans Side, kom til at sige noget mindre Rigtigt, naar han yttrede, at, dersom en saadan lille Lov ikke blev givet om Opretholdelse af de to omtvistede Amtstuer, faa ville den Gnes Forretninger kun kunne udføres gennem Konstitution. Nei! dette gjælder om dem begge. Naar der er to Amtstuer, som blive ledige i en Amtsraadssteds, faa vil ingen af dem (Dyebøl! Naturligvis!) kunne definitivt bestattes i saadanne Tilfælde, hvor Betingelserne for Anvendelsen af Loven af

1870 ere tilstede, førend det er afgjort, hvorledes der skal forholdes efter den Opfordring, som ligger i den nævnte Lov. — Det ærede Medlem yttrede ligeledes senere en Bemærkning, som undrede mig lidt. Han sagde nemlig, at han var i Livid om, hvorledes det egenlig var gaaet til, at Filiationer vare komne frem. Jeg forstaar ikke dette; jeg troede ikke, det var nogen Hemmelighed. Oprindelig gif jo Modstanden mod Amtsforvalterinstitutionens Opretholdelse meget vidt; man vilde den Gang ganste anderledes udrydde den end nu. Efterhaanden saaledes den vel, men de, der bevirkede Loven af 1870 affattet saaledes, som den blev affattet, gif dog i Virkeligheden ud fra, at i Reglen skulde der ikkun være een Amtstue i hver Amtsraadssteds. Spørger man faa, hvorledes det er gaaet til, at der er kommet Filiationer, faa tror jeg, at Sagen er overmaade simpel at forklare. Grunden er nemlig den, at, da det kom til Stykket, veg man tilbage for det Besvær, som det vilde være for Befolkningen, hvis Lovens Bestemmelser bleve gennemførte, saaledes som man utvivlsomt oprindelig havde ment. Da man nu paa den anden Side ikke vilde gjøre Sagen helt om — det er jo navnlig aabenbart Folkeetinget, der her er Spørgsmaal om — da man ikke vent vil tage den Lante tilbage, der oprindelig endog gif langt videre, end den er udtrykt i Loven af 1870, da man ikke kunde befremme sig til at stemme for en saadan lille Lov, der formelt er faa let at bringe i Redaktion, at alle Amtstuer, der hidtil have bestaaet, eller i alt Fald de fleste af dem, skulde vedblive at bestaa, kom man ind paa denne Mellemsvei, oprindeligt i den Lante og med det Resultat at spare en Del. Efterhaanden ere Besparelserne blevne mindre og mindre, tilsidst ere de blevne næsten forsvindende. Det, tror jeg, er Sagens ganste simple Sammenhæng.

Justitsministeren (Mellermann): For faa vidt jeg ser hen til Resultatet af de Ytringer, der ere saadne, eller til det Resultat de pege hen imod, nemlig at man maa lade denne Sag gaa i Udvalg, følger det jo af sig selv, at der ikke fra Finansministerens Side kan være det Mindste at erindre derimod. Det er jo klart, at det er Noget, som Ingen kan sige noget imod, at Tinget vil tage sig den fornødne Tid og Leilighed til at overveie Sagen. Iøvrigt tror jeg, at Motiverne til Regjeringens Fremgangsmaade ved at forelægge disse to Lovforslag ere klare og let at se, idet nemlig disse Lovforslag vistnok idet Hele maa siges at gaa fuldstændig i det Spor, man engang er kommen ind i, og at der ved Nedlæggelsen af de Amtstuer, her er Tale om at nedlægge, ikke er større Betænkelse end ved de Amtstuenedlæggelser, som hidtil have fundet Sted. De samme Grunde tale derfor. De Indsigelser, der ere fremkomne mod det foreliggende Lovforslag, synes mig derfor og-